

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ЈАНУАР 2022.
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 148
www.narodnopozeriste.rs
ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ ПРОСЛАВИЛО КРСНУ СЛАВУ СВЕТОГ ЈОВАНА

Са новом снагом, за нека нова прегнућа

Обредом освећења и сечења славског колача који је обавио парох Саборне цркве у Београду, архијерејски намесник, протојереј-ставрофор Бранко Топаловић, уз саслужење Хора Народног позоришта у Београду којим је дириговао Ђорђе Станковић, национални театар је 20. јануара у пробној сали на петом спрату обележио крсну славу Светог Јована.

Поред вршиоца дужности управника Народног позоришта у Београду Светислава Гонцића, запосленима је славу честитао и парох Топаловић.

„Желим да вам Бог подари здравља, успеха и сваковрсног напретка. Живи ми и здрави били и, много година, у здрављу и радости, славили Светог Јована; он вас штитио пред престолом Божијим и давао вам нове снаге, за нека нова прегнућа. Многаја љета за све овде присутне и оне који су одсутни. Живели“, поручио је протојереј-ставрофор Бранко Топаловић.

И ове године, као и претходне, прослава је одржана у складу са тренутном епидемиолошком ситуацијом која подразумева поштовање свих мера заштите које прописује Кризни штаб у вези са епидемијом вируса корона.

Народно позориште у Београду је после паузе дуге 67 година, обновило обележавање крсне славе 2001. године када је старшина Саборне цркве у Београду, протојереј-ставрофор Петар Лукић освештао зграду театра.

■ Р.П.Н. ■

СВЕТИСЛАВ ГОНЦИЋ ПОЛОЖИО ВЕНАЦ НА НУШИЋЕВ СПОМЕНИК

Поводом 84. године од смрти нашег великог комедиографа Бранислава Нушића, вршилац дужности управника Народног позоришта у Београду Светислав Гонцић, положио је 19. јануара венац на његов споменик који се налази прекопута зграде националног театра.

Нушић је преминуо 19. јануара 1938. године у Београду.

Р.П.Н.

ТАЊА БОШКОВИЋ ДОБИТНИЦА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“

Глумица Тања Бошковић овогодишња је добитница Награде „Жанка Стокић“ и осамнаеста лауреткиња признања Народног позоришта, „Вечерњих новости“ и Града Пожаревца, установљеног 2003. године на иницијативу Мире Ступице. Награда се додељује активним глумицама које су својим „личношћу обележиле позоришни, филмски и телевизијски живот Србије стваралачком зрелашћу и богатством уметничког израза“. Од ове године признање је бијенално, а о добитници је већином гласова одлучио жири у коме су били Горица Поповић, претходна добитница награде, Светислав Гонцић, в.д.управника Народног позоришта, Милорад Вучелић, главни и одговорни уредник „Вечерњих новости“, драматург Ивана Димић и редитељ Борис Лијешевић. Датум уручења биће накнадно саопштен.

Р.П.Н.

ОДРЖАНА ДВА ОПЕРСКА ГАЛА КОНЦЕРТА

Гала концерт Оркестра Народног позоришта у Београду, као свечани музички увод у Нову годину, одржан је 8. јануара на Великој сцени, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић. Концерт је отворио Хор Опере Народног позоришта божићним тропаром „Рождество твоје Христе Боже наш“. У оквиру брижљиво одабраног програма, у режији Ане Григоровић

и сценографији Мираша Вуксановића, Оркестар је извео најпознатије валцере светске музичке баштине. Пријатељ концерта, за који је владало велико интересовање београдске публике, био је господин Југослав Д. Карић, са жељом да овај концерт постане традиција нашег театра и да на тај начин Београд потврди своје место на мапи светских музичких метропола. Приход од продајних карата биће намењен организацији „Сигурна кућа“. Пет дана касније одржан је и традиционални Новогодишњи гала концерт, уз учешће првака, солиста, Хора и Оркестра Опере Народног позоришта у Београду, под управом диригентата Дејана Савића, Зорице Митев Војновић, Ђорђа Павловића, Ђорђа Станковића и Стефана Зекића и режији Иване Драгутиновић Маричић. Концертмајстор је била Едит Македонска, а у програму су учествовали прваци (Владимир Андрић, Софија Пижурица, Миодраг Д. Јовановић, Драгољуб Бајић, Снежана Савичић Секулић, Иван Томашев, Дејан Максимовић, Сања Керкез, Александра Ангелов, Ана Рупчић, Јанко Синадиновић) и солисти Опере Народног позоришта у Београду (Љубица Вранеш, Татјана Митић, Синиша Радин, Иванка Раковић Крстоношић, Александра Стаменковић, Драгутин Матић, Марко Живковић, Дарко Ђорђевић, Невена Ђоковић и Јана Цветковић). Концерт се у континуитету одржава сваког 13. јануара од 1993. године.

Р.П.Н.

ЈОВАНА СТОЈИЉКОВИЋ ДОБИТНИЦА НАГРАДЕ „ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ“

Младим људима је важна подршка

Глумица Јована Стојиљковић добитница је Награде „Петар Банићевић“ за улогу Софке у представи „Нечиста крв“, према мотивима романа Бориса Станковића, у драматизацији Маје Тодоровић и режији Милана Нешковића. Једногласну одлуку о признању, које Народно позориште у Београду додељује младом глумцу или глумици до 40 године, који се уметнички истакао у претходном периоду, али и исказао висок професионализам у послу и односу према националном театру, донео је 14. јануара жири којим је председавала првакиња Дrame у пензији Добрила Стојнић, а чланови су били директорка Дrame Молина Удовички Фотез и последња добитница Награде „Петар Банићевић“ Сузана Лукић.

„Јована Стојиљковић је захваљујући свом раскошном дару и

преданом раду осветлила до краја сваки трептај комплексног лика Софке и удахнула јој сценски живот са изузетно истанчаним осећајем за партнерску игру, те показала колико млади уметник може да има поштовања и свесности да је представа, пре свега, колективни уметнички чин“, наведено је у образложењу жирија.

Награда је установљена 2010. године, у знак сећања на првака Дrame Народног позоришта у Београду, барда југословенског и српског театра Петра Банићевића (1930-2006).

„Почаствована сам и захвална што сам један од добитника овог признања. Свака награда је подстрек, али и опомена на неки начин, да све што чинимо и чиме се бавимо не стаје, наставља се и расте колико и ми сами. Важно је што се додељује младим људима којима је важна подршка. *Нечиста*

крв је мени јако драга, то је једна од мојих најзначајнијих представа до сада. Захвална сам редитељу Милану Нешковићу што ми је дао поверење и свим колегама који играју са мном. Имам осећај да сваким играњем наша представа расте и постаје све боља“, каже Јована Стојиљковић у изјави за „Позоришне новине“.

Церемонија доделе биће одржана 2. фебруара на Великој сцени после извођења представе „Нечиста крв“, а признање ће уручити Ива Банићевић, унука славног глумца.

Награда „Петар Банићевић“ први пут је додељена 2011. године, а досадашњи лауреати, осим Сузана Лукић, су: Игор Ђорђевић, Ненад Стојменовић, Милош Ђорђевић, Нада Шаргин, Павле Јеринић, Сена Ђоровић и Бојан Кривокапић.

■ М.Б. ■

РЕВИЈА ПРЕСТАВА ПОСВЕЋЕНА РЕДИТЕЉУ ИГОРУ ВУКУ ТОРБИЦИ

Уметничка ревија „Игорови дани“ посвећена прерано преминулом редитељу Игору Вуку Торбици (1987-2020), у сарадњи Српског народног позоришта из Новог Сада и Народног позоришта у Београду, која је почела 24. јануара биће завршена сутра. Од 24. до 28. јануара у СНП-у, публика је имала прилику да погледа представе: „Царство мрака“ Народног позоришта у Београду, „Крваве свадбе“ Српског народног позоришта и Будва Град театра, „Дон Жуан“ Народног позоришта „Тоша Јовановић“ из Зрењанина, „Бакхе – Кратак преглед распада“ Народног театра из Битоља, као и „Тартиф“ Народног позоришта Сомбор и Српског народног позоришта.

Директор Дrame СНП-а Мило-

ван Филиповић каже да ово није ни фестивал ни меморијал, већ је ово начин да се одужимо једном ванвременском таленту, који нам је, за кратко време које је провео међу нама, показао пут.

„То је пут бескомпромисног, високо-естетизованог театра. Показао нам је да морамо уложити у младост, веровати јој, истрпети је и неговати даровите и посвећене ствараоце. Сигуран сам да ће време тек показати колико је значајно Игорovo стваралаштво, а ово окупљање театарa у којима је радио, је само корак у том правцу“... истакао је Филиповић.

„Била сам драматург представе *Царство мрака*. То је био процес током кога је царовала стваралачка светлост Игора Вука Торбице“, каже директорка Дrame Народног позоришта у Београду Молина Удо-

вички Фотез и додаје: „Та светлост остаје заувек у његовим представама и пружа усхићење публици која их гледа. Чувајмо Игорове представе као највеће драгоцености наших театарa“!

Вечерас, на Великој сцени од 19 часова, биће изведен „Тартиф“, а сутра увече, на истом месту и у истом термину, београдска публика може да погледа „Дон Жуана“.

Игор Вук Торбица био је један од најбољих редитеља млађе генерације који је оставио дубок траг у већини српских и регионалних позоришта. Четири његове представе проглашене су за најбоље годишње продукције у три државе, и два пута су изабране за најбоље у региону. Торбица је трагично окончао свој живот 16. јуна 2020, у 33. години.

■ Р.П.Н. ■

ЂУРЂА ТЕШИЋ, РЕДИТЕЉКА ПРЕДСТАВЕ „ПЕЛИКАН“, ПО ТЕКСТУ АВГУСТА СТРИНДБЕРГА

Због истине се и страда, али истина нам даје снагу за борбу

После вишегодишње паузе, Ђурђа Тешић враћа се новом режијом на Сцену „Раша Плаовић“ на којој је, у периоду од 2003. до 2013. године, поставила пет комада - „Црно млеко“, „Базен (без воде)“, „Државни службеници“, „Огвођена“ и „Успаванка за Вука Ничијег“, насталих из пера страних и домаћих савременика. Овога пута одлучила се за класика, славног шведског писца кога често називају „оцем“ модерног позоришта и модерне мисли - Августа Стриндберга, и његову мање познату драму „Пеликан“. Премијера је планирана 23. фебруара, а у подели су Душанка Стојановић Глид (Елиза, мајка удовица), Недим Незировић (Фредерик, син студент права), Ива Милановић (Герда, кћерка), Вучић Перовић (Аксел, зет ожењен Гердом) и Вања Ејдус (Служавка Маргарет). Драматург је Ђорђе Косић, сценографију и костиме урадиће Зорана Петров, композитор је Владимир Пејковић, за сценски говор задужена је Љиљана Мркић Поповић, сценски покрет урадиће Дамјан Кецојевић, а видео рад Јелена Митровић.

„Рад на Стриндбергу заправо је првенствено био договор са мојим дугогодишњим колегом и пријатељем Борисом Комненићем. Желели смо да радимо *Оца* и дирекција Државе Народного позоришта на челу са директорком Молином Удовички Фотез је подржала тај план. Нажалост, планови су се испоставили као крхки, али емоције нису. Изгубили смо Бориса, прерано и потпуно неприпремљено“, каже Ђурђа у интервјуу за „Позоришне новине“ и додаје: „Размишљајући како и куда даље дошла ми је у мисао идеја о *Пеликану*, ретко, заправо само једном играном код нас (1999. године у Атељеу 212), комадом из његовог последњег опуса који је назвао *Chamber plays* (chamber – камера, комора, дакле камерни комади, имао је идеју да на сцену пренесе атмосферу музичких камерних састава) којих укупно има четири и које је писао пред сам крај свог уметнички и животно

бурног стваралаштва. Нажалост, код нас су преведена само два - комад *Пеликан* и значајно познатија *Соната духова*. Цео опус прожет је интимношћу у форми, дубоким, али једноставним заплетима, далекосежном перспективом људских односа и хуманости.

„Пеликан“ је, пре свега, породична драма која почиње смрћу оца...

То је заправо продужени и узнемирујући обрачун деце са сопственом мајком након што је дугогодишња унутрашња политика, заснована на лажи коју је она водила у оквиру класичне породице и грађанског брака дуго двадесетпет година, раскринкана. На симболичком нивоу одсуство оца у драми *Пеликан* заправо је наставак драме *Отац*. Дирекција Државе, екипа сјајних талентованих младих људи Недим Незировић, Ива Милановић и Вучић Перовић, на челу са Душанком Стојановић Глид у улози Елизе и ја одлучили смо из велике љубави и поштовања да ову представу посветимо нашем изузетном глумцу и уметнику, Борису Комненићу. Осим личних мотива, сматрам веома важним сваку прилику да се бавим класиком, нарочито ауторима који су реткост на репертоарима домаћих позоришта, док млади људи можда никада нису ни имали прилике да их гледају. Такође, занимљиво ми је да након младалачког увида у Стриндбергово дело сада, из потпуно друге, зрелије перспективе имам могућност да осетим и протумачим тај луцидни, психолошки интроспективно дубоки, политички и друштвено активни, па чак и контрадикторни, самопреиспитујући и продорни дух генија какав је био Стриндберг. Франц Кафка за Стриндберга каже: *Не читам Стриндберга зато да бих га читао, већ да се тиснем на његове груди. Он ме држи попут детета на својој левој руци. Ја седим тамо, као човек на неком кипу...*

Из те ваше потпуно друге,

зрелије перспективе, шта мислите зашто је данас посебно важно проговорити са сцене о свему ономе о чему је Стриндберг писао у „Пеликану“?

Пре свега због теме потраге и потребе за истином. Мислим да живимо у свету у коме је јако тешко, чак немогуће доћи до истине у било којој сфери јавног живота. Да ли је то политика, здравство или образовни систем, сасвим је једнако поље лажи и обмана. Имам утисак да уз помоћ интернета и друштвених мрежа свако може да нађе

истомисљенике за лаж за коју се определи. Да нађе доказе и потврду за своје истомисљенике. Нисмо сви толико јаки да издржимо терор лажи, јер лаж је намерно скривање истине и да у морално и психолошки поремећеном окружењу не одемо у самодеструкцију.

„Пеликан“ је класична и специфична камерна драма препуна мистичности, сумњи и истине које се таложу у породичном кругу, симболике, сновиђења и истинске трагике до које долази у фокусу вашег редитељског читања овог дела?

У *Пеликану* су видљива и уткана дубока Стриндбергова лутања прожета осећајем кривице због три нажалост неуспешна брака и сопствене изолације као и бављење

мистицизмом и окултним наукама које су га довеле на ивицу разума. Ипак, успео је да своја лична искуства повеже са мистичним и заправо створи једну нову реалност која нам помаже да боље сагледамо унутрашњост људске егзистенције. Питање истине је прворазредно филозофско и уопште, животно питање. Најважније у драми *Пеликан*, за мене, јесте увид у оно што у нама производи лаж, у последице лажи и питање како се носити са осећањем да смо константно лагани од стране људи којима би требало апсолутно да верујемо, да су нам ауторитети, да утичу на нас и формирају наш однос према реалности? На психолошком, метафизичком па и политичком нивоу како се борити против лажи? За мене је *Пеликан* метафизичка драма са елементима психолошког трилера и драме апсурда. Појављује се и једна врста специфичног апсурдног хумора. Радњу сам сажела у једну ноћ, тачније цела драма догађа се од касног поподнева до дубоко у ноћ.

Поистовећујући се с пеликаном - птицом која, према легенди, храни своје младунце сопственом крвљу, мајка је своју децу заправо осудила на глад и хладноћу. Колико је она, уопште, свесна своје монструозне себичности и окрутности?

Лик Елизе, мајке која је заправо све супротно од легенде о птици пеликан која својом крвљу храни младунце да би преживели тумачим као особу са граничним поремећајем личности. Елиза је нарцисоидна личност, жена која није дала љубав својој деци, коју су деца угрожавала, као неки неми сведоци њених завера и лажи, неваљала и непослушна осим кад су била понизна и зависна од њених механизма моћи. Она, наравно, није свесна својих поступака, таква структура личности при сваком давању и презимању одговорности представља себе као огромну жртву. Елиза проналази идеалног партнера у лику

Аксела, свог зета са којим има перверзан тајни однос. Аксел је здраво покварен, меркатила, луцидан и опасан човек који искључиво гледа интерес. Он не схвата дубину њеног поремећаја јер за њега не постоји духовни свет. У време када је комад настао, 1907. године, Фројд је тек на прагу својих револуционарних психолошких открића; људска душа је велики лавиринт и непознаница. Жалосно је што појединци данас, када постоје различити успешни видови помоћи и даље једнако излажу своје најближе великој патњи, а такође смо свесни да велики број јавних личности јавни простор заправо користи као поље за пражњење својих нарцисоидних и других психичких девијантности.

Елиза све време обмањује своје рођаке, поткрада и вара свога мужа, штеди на деци... Тек на очевом самртном одру деца сазнају за страшну обману њихове мајке. Колико је за децу болно да живе са том истином? Треба ли увек говорити истину или је каткад боље лагати да се избегне истина која може нанети још веће зло?

Питање да ли треба говорити истину или не јесте највећи део сукоба између Фредрика и Герде, брата и сестре. Фредрик, незавршени студент права, љубитељ класичне музике, филозоф и суштински уметник дубоко је натопио своју душу алкохолем - мало због кашља, мало због хладноће - како он каже, а заправо због немогућности да каже истину, да открије све тајне и да мајку суочи са свим што им је учинила, због бола који му је нанела лажима. Њему је истина потребна, он тражи доказ за коначни обрачун. Фредрик није могао да дозволи да се зло наставља и уништиће га по цену свега. Са друге стране помало инфантилна, преосетљива, чиста Гердина душа жели да види лепшу страну сурове реалности, не жели да се пробуди из неке врсте сна јер се плаши да неће моћи да поднесе истину. Ипак истина проналази њу, и у мом доживљају и ономе што осећам као тачно - даје јој снагу за борбу! Због истине се и страда, али истина нам даје снагу за борбу.

■ Микојан Безбрадица ■

ПРВАКИЊА ОПЕРЕ АЛЕКСАНДРА АНГЕЛОВ,
УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ МАСНЕОВОГ „ДОН КИХОТА“

Моја Дулсинеја, то сам ја

Након Орфеја, кога је крајем јуна прошле године минуциозно певала на премијери Глуковог ремек-дела „Орфеј и Еуридика“, као и на репризама које су потом уследиле, првакиња Опере Народног позоришта у Београду, мецосопран Александра Ангелов, ускоро ће на матичној сцени, поново после 19 година, наступити у веома захтевној улози Дулсинеје, харизматичне локалне лепотице око које се „врти“ један од главних токова радње „Дон Кихота“, најпознатијег дела славног француског композитора Жила Маснеа. Премијера, под диригентском управом Ђорђа Станковића, у режији Иване Драгутиновић Маричић, биће одржана 26. фебруара на Великој сцени, а у тој „херојској комедији“ у пет чинова смештеној у Шпанију крајем 16. века, чији је либрето, према позоришном комаду Жака ле Лорена инспирисаног култним романом Мигуела Сервантеса, настао из пера Анрија Кена, поменуто улогу, у алтернативи са нашом саговорницом, певаће и Жељка Здјелар, Љубица Вранеш и Јана Цветковић. У насловној улози, такође у алтернативи, биће Миодраг Д. Јовановић, Иван Томашев, Вук Зекић (Дон Кихот), Санча Пансу тумачиће Александар Стаматовић и Михаило Шљивић, а у подели су и Дарко Ђорђевић, Синиша Радин, Стефан Живановић (Хуан/ Родригез)... У представи ће учествовати Оркестар и Хор ансамбла Опере Народног позоришта у Београду. Сценограф је Мираш Вуксановић, костиме ће урадити Олга Мрђеновић, док је за сценски покрет задужен Ивица Клеменц.

Сервантес се у свом делу није много бавио ликом Дулсинеје, акценат је на Кихоту, Санчу Панси и актуелним дешавањима тадашњег времена. Но, либрето је другачије концептиран?

Да, али модел психолошке анализе односа ликова и тог времена, апсолутно је свременски. Сведоци смо временна глобалних промена у коме појединац, који се не уклапа у мишљење већине, бива изопштен из друштва, појављује се одсуство емпатије.

Свака улога у певачком смислу, а нарочито велика, попут Дулсинеје, деликатна је на свој начин. Шта се, у међувремену, променило?

Моја Дулсинеја, то сам ја. У мојој паралели, 19 година раније и сада, једини однос који се није променио према Дон Кихоту је емпатија према људском бићу. Дулсинеја има животну енергију којом обасипа своје пријатеље, удвараче, али истовремено не подлеже слаткоречивости. За њу је Кихот један нови моменат, откривење у њеном *исправном и испричаном* окружењу. Глас, у вокалном смислу, сада по природи, са годинама, добија сасвим другачију боју и због тога треба наћи модус у интерпретацији. Некако сам одговорнија према себи, обраћам више пажње на појединости, не дозвољавам, колико је то могуће, да ме емоције у интерпретацији понесу. Већа је и одговорност. Али, без обзира на искуство, и даље је, ако не и више, присутна та радост у креирању и припремању напредних рола.

Подсећања ради, претходни „Дон Кихот“ у Народног позоришту премијерно је, у камерној форми, изведен 13. октобра 2003. године на Сцени „Раша Плаовић“, под диригентском управом Ангела Шурева и у режији Самура Ранковића. Осим Александре Ангелов, као Дулсинеје, у подели су били и Живан Сарамандић (Дон Кихот), Александар Стаматовић (Санчо Панса) и Александар Дојковић (Хуан).

У интервјуу за „Позоришне новине“ наша саговорница каже да се веома радује што ће после

толико времена поново наступити у тој улози.

„Највећи изазов у предстојећем тумачењу ове роле је временска дистанца од скоро 19 година када сам дебитовала као Дулсинеја, са свим аспектима - музичким, интерпретативним, менталним, вокалним. Наравно, уметник временом сазрева тако да је и моје ново тумачење ове улоге добило квалитетнији смисао. Управо са том ролом, захваљујући маестру Шуреви и великом уметнику Живану Сарамандићу, открила сам један потпуно нови приступ у тумачењу музичке фразе и текста, што се касније одразило на све моје будуће улоге“.

Дебитовали сте на сцени Опере Народног позоришта у Београду још као студент у сезони 1992/93 улогом Берте у опери „Севиљски берберин“ Ђоакина Росинија...

Када сам почела са студијама певања на Факултету музичких уметности, размишљала сам; Боже, кад би се мени десило да запевам на Великој сцени, па ја бих остварила све своје снове?!

И, десило се...

Јесте. Тражили су Берту. Маестро Шурев је дошао код моје *профе* Раде Бакочевић, дали су ми ноте и арије. Рок је био следећи дан. И... тако је све почело. Мој осећај првог наступа је био као да сам певала два минута, а не целу представу. Био је то успешан деби који ми је отворио пут ка новим улогама.

У међувремену, певали сте велики број веома захтевних рола мецосопранског фаха као што су Принц Орловски („Слепи миш“), Сантуца („Кавалерија рустикана“), Шарлота („Вертер“), Прециозила („Моћ судбине“), Кармен („Кармен“), Фенена („Набуко“), Розина („Севиљски берберин“), Иродијада („Саломе“), Олга („Евгеније Оњегин“), Адалђиза („Норма“), Салче („Коштана“)...

За сваку нову улогу припремала сам се као да први пут наступам на сцени и за сваку сам мислила да је моја животна улога. Зато и јесте ова професија пуна изазова. Сваки пут испочетка; вокално усавршавање, потом, увек проучавам период у коме је композитор стварао, студирам језик и његове специфичности, либрето или дело које је инспирација за текст, анализу самог лика... Такође, за мене је изузетно важан сценски покрет, као и однос према сценографији и светлу.

Како данас, са ове дистанце, после толико година проведених на сцени, дефинишите своју професију?

У мом срцу постоји љубав и за друге професије које би ме испуњавале, али... један је живот. Међутим, оно што музику и сцену чини јединственим је тај божански троугао између уметника на сцени, публике и космичке енергије; осећај који доживљавам аутентичан је и непоновљив.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ: СИНИША КОВАЧЕВИЋ, ПИСАЦ И

Опроштај цивилизацији темељ пос

Један од наших најзначајнијих савремених драмских аутора Синиша Ковачевић, после 18 година паузе, када је с великим успехом поставио свој комад „Зечји насип“, поново се на Великој сцени Народног позоришта нашао у двострукој улози – као писац и редитељ. Овога пута, такође, са изванредном уметничком и сарадничком екипом, спрема праизведбу драме „Године врана“ која би пред београдском публиком требало да се појави 10. марта. У великом ансамблу су Калина Ковачевић (Јулија Кавран), Александар Срећковић/ Бранислав Томашевић (Алојз Кавран), Вук Костић/ Петар Стругар (Живојин Рајић), Љиљана Благојевић (Катица Рајић), Соња Колачарић (Љубинка Рајић), Хаџи Ненад Маричић/ Бојан Кривокапић (Мијат Тамнавац), Миодраг Кривокапић (Бата Душа), Владан Гајовић (Војвода Петар Бојовић), Лепомир Ивковић (Генерал Седларевић), Драган Николић (Еуген Долежал), Милош Ђорђевић (Хашим), Немања Стаматовић (Леон Дробник), Урош Урошевић (Желимир Петрас), Душан Матејић (Карл Мениге), Драган Секулић (Милан Ракић), Предраг Милетић (Конобар Влада), Бошко Пулетић (Моша Куманди), Танасије Узуновић (Краљ Петар), Дарко Томовић (Арчибалд Рајс), Бранкица Зорић Васовић (Меланија), Петар Божић (Пекар)... Драматург је Данка Секуловић, а у уметничком тиму су и Герослав Зарић (сценограф), Марина Меденица (костимограф), Петра Фотез (костимограф балетских костима), Борислав Дугић (композитор), Владимир Петричевић (музички аранжмани и дизајн звука), Исидора Станишић (кореограф) и Радован Кнежевић (сценски говор).

У „Годинама врана“, кроз потресну судбину једне београдске породице веома упечатљиво сте испричали причу о историји једне земље у периоду Првог светског рата и првих година слободе.

Судећи по коментарима и утисцима читалаца са многобројних интернет форума и портала, истоимена високо тиражна књига – за коју и критика тврди да је „ромачина каква одавно није поклоњена српској литератури“, „од прве до последње реченице чита се у даху“, „најбоља драма на српском језику написана у последњих 30 година“... очито, никога није оставила равнодушним. Очекујете, претпостављам, исту рецепцију и од позоришне публике са драмским комадом?

Наравно да очекујем, мада је то увек у Божијој руци. Ту Божју милост не можеш да занемариш. Можеш да узмеш најбоље глумце, најбољег редитеља, најбоље сараднике и да са њима играш фантастичан комад неког Чехова или Шекспира; дакле, имаш све предуслове да се направи феноменална представа.

Али?

Али, ако изостане та Божја милост, све то пукне као мехур од сапунице. Наравно, човек ни у један посао не улази са идејом и ставом да доживи неуспех. У том смислу, у раду на овој представи приступио сам онако како сам желео. Добио сам све оно што ми је требало и шта сам тражио - од поделе, преко свега осталог. Додуше, мало се мучимо с короном, не пробамо баш са интензитетом којим бисмо хтели, али биће све добро. Надам се.

У средишту приче налази се породица Рајић чији се живот, након једне ситне крађе угља, учињене у крајњој нужди током ратних година, мења из корена и претвара у трагедију. Човек је у рату, чини се, увек жртва, без обзира на то да ли се налази на победничкој или губитничкој страни?

Рат по својој дефиницији тражи жртву. Он чак и победнике оптерећује, ако ничим другим, бар грижом савести тако да, у том смислу, у рату нити има потпуно невиних, нити има неозлеђених. Рат има ту особину да уколико те не набо-

РЕДИТЕЉ ПРЕДСТАВЕ „ГОДИНЕ ВРАНА“

ЈЕ ТЕМЕЉ ЦИЈЕ, а љубав СТОЈАЊА

де на рокове или не угризе у свом доласку, онда те бар удари копитама у одласку. Таква је ситуација и овде. Просто, рат, по дефиницији, у људима буди или најбоље или најгоре особине. Та крађа угла, коју помињете, по законима рата, је крађа стратешке сировине и у том смислу она се кажњава немилосрдно и без изузетка - смрћу. Та несрећна, млада жена, имала је потребу само да угреје своју децу, јер у кући више није имала шта да заложити...

Ово је прича и о једном окупираном граду у којем су остала само деца, жене и старци?

Те жене, које су остале, или су удовице или кандидаткиње за удовице. Мужеви, очеви, синови, браћа су негде, на неком далеком Југу. Потпуно је упитно да ли ће се икада вратити. Београд, као за инаг, тих ратних година нападају и ужасно хладне зиме, али и јага неких лудих врана које долазе негде са Карпата, гоњени хладноћом и зимом, у потрази за храном. Оне су симбол, зла, несреће... Београдом тог доба, препуног црних врана и удовичких судбина, харали су хладноћа, глад и смрт.

У комаду се, после поменути трагичне околности, изродила љубав, и то велика, између српског официра и Немце, учитељице. Иако постоје бројни разлози да до тога не дође, њихова љубав је успела да својом снагом надјача све предрасуде и различитости. Љубав је очито сила која је јача од свега, снага која побеђује све?

Љубав је, после божанске, најјача сила која постоји. Ништа нема снагу љубави. Љубав је чудо. Она је у стању да превазиђе такве препреке и елиминира такве феномене који се, ако се користи искључиво и само рационални апарат, с разлогом могу сматрати непремостивим, неразрешивим. Љубав, дакле, пре свега, живот чини лепим. Љубав, сама по себи, у ствари, дефинише живот као потребу да се воли и да се током целог животног века трага за њом. Та вагра, тај пламен, се упали међу људима и тамо где,

ако се гледа политички, социјални или неки други мотивациони систем, никад не би требало да плани...

Као што је случај овде...

Тако је. Цео тај рат, сав тај хаос од блага, крви, јаука, смрти, четворогодишњих боравака по рововима, постао је обесмишљен оног тренутка када то двоје људи, који су по дефиницији на потпуно супротстављеним странама, више није могло да се одбрани од силне властите љубави.

Ово ће бити ваш четврти комад у Народном позоришту; представе „Јанез“ и „Зечји насип“, које нису више на репертоару, годинама су игране на „карту више“. Тај термин, као „опште место“, уз „Велику драму“, иде, буквално, од првог извођења. Ускоро, 22. фебруара, навршиће се две деценије од премијере те чудесне представе, а огромни интерес публике за том четворочасовном болном сагом о нашој новијој прошлости, од средине до краја 20. века, и даље не јењава. Феномен, заиста, редак на нашој позоришној сцени, а и шире?

У одговору на то питање могу да будем нескроман; скромност је врлина тек када све друге изостану. Дакле, то је одлична представа - одлично написана, одлично глумљена, одлично изрежирана. Ухватила је ту копчу са публиком. Постоје људи који су је гледали двадесетину пута. Ретке су тако дуговечне и дуговеке представе. То ме, наравно, испуњава радом, задовољством, поносом. С друге стране, нажалост, у међувремену, напустили су нас Ружа, Мргуд, Срба, Андреја и Раде, пет драгоцених људи. Нек им Бог да рајско насеље. Уместо њих, на сцени су неки други људи. Мислим да ће се та представа, што се тиче саме рецепције и интересовања публике, играти све док Народно позориште

Изгинула је трећина становништва...

У српском парламенту чак је, једног тренутка, постојао предлог да се једној генерацији Срба дозволи двојенство да би се популација замладила, обновила. Наравно, тај предлог није прошао, али то говори о томе до каквог је доњег прага издржљивости доведен читав један народ... То је, дакле, историја, а оно чиме ће се ова представа бавити, то је љубав. Суштина комплетног живљења је у праву на љубав, али за њу се човек мора изборити. У исто време, дужност и обавеза је да се неке ствари не смеју заборавити, али и да се мора праштати. Дакле, првенствено и пре свега, опроштај је темељ цивилизације, а љубав је темељ постојања.

Међу фиктивним јунацима комада налазе се и јавности добро познате, аутентичне, личности као што су краљ Петар, швајцарски форензичар Арчибалд Рајс, заменили српски војвода Петар Бојовић и чувени песник Милан Ракић...

И они су, у овој причи, фиктивни. Бавећи се једним временом, ствари се морају сагледавати, искључиво, из тог реалног филозофско-историјског контекста. Дакле, кад на сахрану те поменути несрећне жене, која заслужује опште дивљење, а сахрањена је као кокер шпанијел, нико не дође, а потом се појави краљ Петар, онда то мени даје слику о једном времену и о снази те жене. Она је, наравно, измишљена, као и та сахрана и идеја да се краљ појави на њој. Али, ја се бавим уметношћу која треба да постигне нешто што се зове принцип уверљивости и ако сам у тој идеји и ставу био довољно уверљив, онда имам чак право и да се служим лажима. Дакле, ја не знам да ли је краљ Петар могао да дође, али знам да није могао да познаје моју измишљену хероину. Исто тако знам да су, с обзиром на то да су обоје плод моје фикције, могли да се сретну и да буду пријатељи. Исти је случај и са Петром Бојови-

ћем, Арчибалдом или Ракићем. Ти стварни ликови уведени су да би били зачин у причи, како би то време деловало аутентичније.

У својим комадима, па тако и у овом, често говорите о поделама међу Србима, пре свега, оним идеолошким, политичким. У вези с тим, једни вас сматрају издајником, други патриотом...

Ја сам патриотски издајник (смех)... Најтужнија судбина сваког уметничког дела, која може да му се догоди, је равнодушје. Дакле, да иза њега не остану никави трагови, никакви отисци... У том смислу, не могу, наравно, да се жалим на рецепцију својих романа, драма, позоришних представа, филмова, серија. Идем неким својим путем који сам ја изабрао, па не знам... Сретнем на том путу и политику. Она, као и све курве, као и све пијандуре - тетура, шеврда, па се онда, тако, негде укрстимо, негде мимоиђемо (смех)... Матор сам ја већ довољно да би томе придавао неки велики значај. Дешавало ми се да сам у истом тренутку био и српски националиста и клерофашиста. Онда су ти исти људи, 15 минута касније, говорили да сам техрански или ватикански плаћеник, да сам југоносталгичар, комуњарска олош... Ми, нажалост, још увек нисмо у стању да личност аутора одвојимо од његовог дела. У томе је проблем. Кад се то деси, онда ће много штошта бити далеко лакше и другачије.

Хоће ли се десити, у неко скорије време?

Бојим се, кад се деси, да тад нећу бити ту.

Песимизам није особина која иде уз Вас?

Не, немам ја намеру да идем тамо тако брзо (смех). Међутим, то је један процес који траје дуго, заиста. Треба бити реалан. Због тога не верујем да ћу бити ту кад се та правила и тај систем вредности успостави. Потребно је много времена да дођемо до тога.

■ Микојан Безбрадица ■

АНСАМБЛ БАЛЕТА СПРЕМА ПРЕМИЈЕРНУ ОБНОВУ „КРАЉИЦЕ МАРГО“ НА МУЗИКУ ГОРАНА БРЕГОВИЋА

Интригантна прича о љубави и верској подељености

Маргарет де Валоа

Ансамбл Балета Народного позоришта, са новом поделом, спрема представу „Краљица Марго“, на музику Горана Бреговића, у

кореографији и режији Крунисилава Симића, а премијерна обнова планирана је током марта на Великој сцени.

Светска премијера овог балета, са првакињом Душком Драгичевић у насловној улози, која је том приликом обележила 20 година уметничког рада, и уз учешће више од 200 уметника, одржана је 1. децембра 2005. године.

Либрето за представу, насталу према истоименом роману Александра Диме, урадио је Бошко Милин (1966-2021), а велики

публицитет донела јој је и нова Бреговићева музика који је 1994. године компоновао музику и за истоимени филм.

Балетски ансамбл представе „Краљица Марго“, интригантне приче о љубави, верској подељености и катарзичном крвопролићу које историја памти као Вартоломејску ноћ, на премијерном извођењу чинили су и Константин Костјук, Константин Тешеа, Милица Безмаревевић, Светозар Адамовић, Милан Рус, Јован Веселиновић, Дејан Коларов, Александар Илић, Никица Крлч, Бојана Жегарац, Тамара Ивановић, Стеван Хаџи Славковић и Ненад Јеремић.

Представа је убрзо постала хит, а на Дан Народного позоришта 2006. године проглашена је и најбољом у сезони. Прво гостовање било је на фестивалу Ибероамерикано у

Боготи у марту 2008, а исте године, балет је са подједнаким успехом изведен и у Солуну.

Успех није изостао ни наредне године, када је „Краљица Марго“ учествовала на неколико фестивала у више градова Мексика и Шпаније.

Осим Душке Драгичевић, насловну улогу тумачиле су и Мила Драгичевић, Ана Павловић и Александра Бибић.

На матичној сцени и гостовањима овај балетски спектакл у претходних 17. година, видело је више од 70.000 гледалаца.

У новој подели су Бојана Жегарац, Татјана Татић (Краљица Марго), Дејан Коларов, Јовица Бегојевић (Шарл IX), Јован Веселиновић, Игор Пастор, Никола Бианко (Анри IV), Милан Рус, Јован Веселиновић, Игор Пастор, Никола

Бианко (Ла Мол), Милош Маријан, Никола Бианко, Хозе Иглесиас (Војвода од Анжуа), Антонио Бибо, Милош Живановић (Војвода од Алансона), Олга Олћан, Ивана Савић Јаћић (Катарина Медичи), Јовица Бегојевић, Милош Маријан, Милош Живановић (Војвода од Гиза), Ада Распор, Теодора Спасић, Маргарита Черомухина (Шарлота), Силвија Џуња, Душанка Ђорђевић, Маргарита Черомухина, Тијана Шебез (Анријета)...

Краљица Марго је стварна историјска личност која није престала да интригира разне уметнике који су у њеном лику пронашли извор инспирације. Александар Дима отац, написао је књигу 1845. године која носи њено име и која је доживела неколико екранизација.

■ Р.П.Н. ■

ЗОРАН ЋОСИЋ, ПРОФЕСОР ДАНИЈЕЛ КРИСТЕНСЕН У ДРАМИ ИВАНА ВИРИПАЈЕВА „ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА“

Излазак на сцену је као сусрет са драгим људима

Током досадашње каријере, која траје више од три деценије, дугогодишњи глумца Народного позоришта у Београду Зоран Ћосић сваку своју улогу, а било их је у том периоду заиста много, одиграо је на посебан, упечатљив начин. На актуелном репертоару матичног театра тренутно има десет представа, а тај број ускоро ће бити повећан новим насловом – „Иранском конференцијом“, једном од најзрелијих драма познатог руског писца, позоришног и филмског редитеља и глумца Ивана Вирипајева, у којој ће тумачити лик Данијела Кристенсена, професора на Хуманистичком факултету Орхуског универзитета. Премијера у режији Иване Вујић планирана је за 1. март на Сцени „Раша Плаовић“, а у ансамблу су и Радмила Живковић, Ивана Жигон/ Вјера Мујовић, Небојша Кундачина, Слободан Бештић, Рада Ђуричин, Гојко Балетић, Маја Кундачина, Зоран Ћосић, Богдан Богдановић, Димитрије Илић, Бојана Бамбић и Душан Матејић.

Радња комада се одиграва на научној конференцији посвећеној комплексној релацији двеју култура – „Истока“ и „Запада“. Сам наслов је метафора, а по уводним речима у тексту, реч је о

глобалном сукобу Алаха и Кокаколе...

Да. Ово је веома актуелан текст, јер смо свакодневно сведоци сличних конференција које се организују да би се решио проблем у некој регији попут Косова, Сирије, Украјине или области као што су екологија, климатске промене, глобално отопљавање, болести, глад, а да те конференције не доносе никакав ваљан закључак, а камоли решење. Овај комад показује неспособност разумевања проблема, и отуда и немогућност да се проблем реши. Он се само још више продубљује.

Поверен вам је лик Данијела Кристенсена, професора на Хуманистичком факултету Орхуског универзитета...

Његов лик, као и читав комад, је веома различит од свега што сам до сада играо. Колеге су на читаћим пробама дошле до закључка да је ово нови жанр са којим се још увек нисмо сретли, и у овом тренутку још увек анализирамо са које стране да му приђемо. То је склоп монолошких целина где сваки лик излаже своје виђење решења *иранског проблема*. А међу њима су признати и цењени хуманисти, теолози, писци, филозофи. Данијел Кристенсен, осим тога што је професор хуманистичких наука је и активиста покрета *Европски ислам*. Услед јед-

ног трагичног догађаја спознао је структуру своје личности и савременог друштва уопште оличеног у непрестаној тежњи за комфором и добијањем, али је схватио да је неопходност живота давање и прихватања Бога као јединог смисла човековог постојања уопште.

Колико су вам његови ставови и размишљања блиски?

Када сам прочитао текст могао сам да потпишем сваку реч коју је изговорио Данијел Кристенсен, а написао сјајни Иван Вирипајев. Ја сам желео да играм баш ову улогу, али нисам хтео то ни на који начин да ставим до знања Ивани Вујић због наше дугогодишње сарадње и пријатељства. Као и Данијел Кристенсен уздао сам се да ће Бог учинити своје.

И?

И изгледа да се умешао. Бескрајно се радујем свакој проби, сваком покушају и сваком промашају, бескрајно се радујем том тешком путу на ком се сада налазимо.

Иза себе већ имате богато глумачко искуство, нарочито у позоришту. Одиграли сте разне улоге у делима домаћих и страних писаца - савремених и класичних, на сцени изгледате упечатљиво, припадате оној групи глумаца који одлично „пливају“ и у комедији и у трагедији... Шта је за вас изла-

зак на сцену?

За мене је излазак на сцену - повратак кући. Повратак у замишљање. Сусрет са драгим људима. Сусрет са самим собом. За мене је излазак на сцену константно питање саговорнику у публици: *Како си? Је л' те нешто мучи? Могу ли некако да ти помогнем?* Излазак на сцену је успостављање дијалога, потреба за међусобним исповедањем, саосећајношћу, разменом радости и бола, преузимањем терета. Једноставно, то је сусрет у ком се често догоди чаролија прихватања и давања.

Стални сте члан ансамбла Дrame Народного позоришта скоро три деценије. Која је ваша прва асоцијација на матични театар?

Баш то. Матично. Матерње. Органско. Дубоко. Одрастање. Зрење. Питања. Одговори. Ђутање. Ненадани одласци пријатеља. Сузе и смех у истој чаши.

Осим глумом, бавите се, такође, веома активно, и писањем. Аутор сте бројних песама, написали сте више позоришних комада, добитник сте и разних награ-

да...

Ш т а
т р е н у т н о

пишете?

Ја сам у ово двогодишње доба короне био вредан, па сам завршио сценарио за телевизијску серију *Страшила за птице* започет пре двадесет и пет година. Надам се да ће током фебруара месеца изаћи из штампе збирка песама *Иверје и орајци*, а у фасциклама се мрешкају ликови за једну телевизијску серију о путујућим глумцима, и још нешто што ни сам не знам шта ће бити. Ја их држим по својим унутрашњим вировима и само чекам да сами из њих испливају. Када ће то бити - не знам. Није до мене. До њих је.

■ Микојан Безбрадица ■

ЈУБИЛЕЈ „ВЕЛИКЕ ДРАМЕ“, ПО ТЕКСТУ И У РЕЖИЈИ СИНИШЕ КОВАЧЕВИЋА – ДВАДЕСЕТ ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ

И после две деценије тражи се „карта више“

Представа „Велика драма“, по тексту и у режији Синише Ковачевића, обележиће 22. фебруара на Великој сцени заиста вредан јубилеј – две деценије од премијере.

Биће то 256. извођење која „пада“ тачно на датум првог играња 2002. године овог поетско-реалистичног комада у којем Ковачевић и велики глумачки ансамбл (35 улога, двадесетак статиста) кроз потресну сагу о нашој новијој прошлости, од средине до краја 20. века, преиспитују како историјски догађаји утичу на појединца, на који начин идеологија и политика трагично одређују људске судбине.

Заправо, то је прича о трагичној судбини једног човека који персонификује трагизме многих људи, свих оних који су некритички веровали у један нови систем, који је требало да им обезбеди земаљски рај.

Ковачевић се у овом драмском комаду, на чијем је тексту радио пуних 13 година, фокусира на црногорску породицу Вучић, која активно, у идеолошком и сваком другом смислу, учествује у колонизацији Војводине...

Представа је изнедрила плеяду младих глумаца - Вука Костића, Хаџи Ненада Маричића, Бранислава Томашевића, Соњу Колачарић, Бојану Стефановић, Љубомира Бандовића, Синишу Убовића, Игора Илића, Ивану Шћепановић, Јелену Хелц Весковић, Вјеру Мујовић, Анастасију Мандић, Милену Сијерковић Ђорђевић, Сену Ђоровић, Борка Сариха, Калину Ковачевић, Уроша Урошевића...

Са друге стране, као добра противтежа младима у представи су играли искусни глумци попут Танасија Узуновића, Миодрага Радовановића Мргуда, Љиљане Благојевић, Ружице Сокић, Огњанке Огњановић, Раде Ђуричин,

Горјане Јањић, Љубивоја Тадића, Радована Миљанића, Анђелке Миливојевић, Душанке Стојановић Глид, Лепомира Ивковића, Андреје Маричића, Бранка Јеринића, Добриле Ђирковић, Александре Николић, Предрага Милетића, Љиљане Газдић, Бошка Пулетића, Димитрија Илића...

Током свих ових година, представа је имала велики број планираних и непланираних алтернатива. Многи су одлазили и враћали се у њу под најразличитијим разлозима, често са најсрећнијим (за двадесет година рођено је више од тридесет беба), а понекад је одсуствовање било условљено здравственим проблемима.

Нажалост, у међувремену, преминуло је петоро глумаца из поделе - Ружица Сокић (Тијана), Србољуб Милин (Поп Стојан), Миодраг Мргуд Радовановић (Милорад Вучић старији), Андреја Маричић (Ђорђија Лабовић) и Радован

Миљанић (Саво Вукотић - Цицко).

Представом је 1. јуна 2002. године отворено 47. Стеријино позорје.

„Велика драма“ је доживела огроман успех не само код публике, већ и код критике. Три значајна признања, два глумачка (Вук Костић – Стеријина награда за глуму, Љиљана Благојевић – Награда Народног позоришта) и једно Синиши Ковачевићу за текст (Награда „Драгиша Кашиковић“), потврђују изузетан уметнички домет овог великог и озбиљног сценског дела за који се увек тражи „карта више“.

У свим истраживањима о најгледанијим позоришним насловима, интересовање за „Велику драму“ и даље не јењава - увек је веома високо котирана на листи, а на разним интернет форумима, према

мишљењ у публике, и данас је једна од најомиљенијих представа.

Сценограф је Герослав Зарић, костимограф Марина Вукасовић Меденица, а композитор Ксенија Зечевић (1956-2006).

У претходних двадесет година, комад је на матичној сцени и гостовањима видело више од 160.000 гледалаца.

Овај четворочасовни спектакл, поред београдске, гледала је и публика на гостовањима у Трстенику, Панчеву, Вршцу, Нишу, Лазаревцу, Крагујевцу, Ваљеву, Пожаревцу, Новом Саду, Панчеву, Обреновцу...

■ М.Б. ■

У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА ОТВОРЕНА ИЗЛОЖБА „БОРИСЛАВ БОРА ГРИГОРОВИЋ“ АУТОРКЕ ДРАГИЦЕ ГАЋЕШЕ

Прича о једном врхунском уметнику

Прошлог месеца, на самом измаку старе године, у Музеју Народног позоришта отворена је изложба „Борислав Бора Григоровић“ ауторке Драгице Гаћеше, посвећена признатом позоришном, телевизијском и филмском редитељу, глумцу и сценаристи (1928-2010).

Поставка приказује ретроспективу стваралаштва овог великана, рођеног 1928. године у Требињу, од првих глумачких корака, преко деценије рада у Народном позоришту у Сарајеву (1954-1964) коме је подарио 30 представа, па све до преласка у Народно позориште у Београду, где остаје до краја своје каријере.

У оквиру изложбе, емитован је и петнаестоминутни документарни филм – колаж о животу Борислава Григоровића у чијем фокусу је била његова веома плодна каријера и значајни уметнички опус.

Осим ауторке, на отварању су говорили в.д. управника Народног позоришта Светислав Гонџић, драм-

ски писац Миодраг Илић и Григоровићева ћерка Ана, редитељка Народног позоришта.

Директор Драган Стевовић, у име Музеја Народног позоришта, поздравно је присутне, а потом је реч узео в.д. управника Народног позоришта Светислав Гонџић који се захвалио свима што су дошли да „вечерас заједно присуствују отварању изложбе посвећене једној сјајној личности са изузетном биографијом“.

„Као дете сам имао прилику да радим са великим именима, драгим старијим колегама, и из тог периода понео сам поштовање и разумевање за људе као што је Бора. Захваљујући овој изложби, имаћемо прилику да мало прођемо кроз историју Народног позоришта. У том контексту, хоћу да кажем да се испред Народног позоришта налази једно непознато време, један ризик који носи будућност... Али, да нема тог ризика који је својствен за креативност, будућност би била само администрирање некаких задатака. Та неизвесност није толико тешка, ако се зна ко је био пре нас

и где смо били. Дакле, ако у основи, у фундаменту, годинама које су иза нас, постоји име као што је драги Бора Григоровић, онда знамо да смо на добром путу и сигурно ћемо се трудити да са пуним поштовањем и даље активно кроз, и дела која ћемо постављати, али и кроз активности Музеја Народног позоришта, увек обележимо значајне личности због којих ми данас имамо част овде да стојимо“, поручио је Светислав Гонџић.

Ана Глигоровић је подсетила присутне да је ово тек други пут, у последњих једанаест година, да јавно прича о свом оцу.

„Тада је повод била његова смрт, а сада је слава његовог живота. У том смислу, веома сам захвална Драгици Гаћешој која је осмислила ову изло-

жбу“, истакла је талентована редитељка и потом, са доста емоција, наставила да евоцира своје успомене на тату говорећи о лекцијама које је слушала од њега, а које су, како је истакла веома важне, и за нас, као људе, и за позориште.

Драгица Гаћеша се захвалила свим говорницима, као и присутнима који су дошли на отварање ове изложбе која представља, како је нагласила, причу о једном врхунском уметнику.

„Надам се да сам оправдала пове-

рење породице Григоровић“, казала је ауторка поставке која је речи захвалности упутила и на адресу Истраживачко-документационог центра Народног позоришта, Музеја позоришне уметности Србије, Народног позоришта у Сарајеву, Пеце Антоновића за видео снимке и дизајнера изложбе Јована Тарбука.

Изложбу ће ускоро видети и босанско-херцеговачка публика, а свечано отварање најављено је за 8. фебруар у Народном позоришту у Сарајеву. **Р.П.Н.**

ФЕБРУАР 2022.

СЕЗОНА 2021/22.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ФЕБ

УТО. 01.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.00 до 21.00
СРЕ. 02.	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић	од 19.00 до 21.00
ЧЕТ. 03.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.00 до 21.00
ПЕТ. 04.	СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА / отказано балет у кореографији Игора Пастора ПРОГРАМ - МЛАДИ КОРЕОГРАФИ	од 19.00 до 20.00
СУБ. 05.	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	од 19.00 до 21.00
НЕД. 06.	НОРМА, опера Винченца Белинија, гостује: сопран Соња Шарић; мецсопран Јелена Кончар и диригент Александар Којић	од 19.00 до 21.30
СРЕ. 09.	ТОСКА опера Ђакома Пучинија	од 19.00 до 21.00
СУБ. 12.	ВУЦИ И ОВЦЕ комедија Александра Н. Островског	од 19.00 до 21.00
НЕД. 13.	МАНОН ЛЕСКО опера Ђакома Пучинија	од 19.00 до 21.00
ЧЕТ. 17.	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина	од 19.00 до 21.45
ПЕТ. 18.	ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН балет П. И. Чајковског	од 19.00 до 21.00
СУБ. 19.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	од 19.00 до 21.00
НЕД. 20.	ТО НИКАД НИГДЈЕ НИЈЕ БИЛО по мотивима романа „Историја болести“ Твртка Куленовића, гостује Народно позориште Сарајево	од 19.00 до 21.00
ПОН. 21.	ЖЕТВА балет у кореографији и режији Едине Папо, гостује Народно позориште Сарајево	од 19.00 до 21.00
УТО. 22.	ВЕЛИКА ДРАМА / 20 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ драма Синише Ковачевића	од 19.00 до 23.00
СРЕ. 23.	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића	од 19.00 до 23.00
ЧЕТ. 24.	ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса	од 19.00 до 21.30
СУБ. 26.	ДОН КИХОТ / ПРЕМИЈЕРА опера Жила Маснеа	од 19.00 до 21.00
НЕД. 27.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00 до 21.00
ПОН. 28.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.00 до 21.00
СРЕ. 02.	ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	од 19.00 до 21.00
ЧЕТ. 03.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00 до 21.00
СУБ. 05.	ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	од 19.00 до 21.00

МАРТ

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ФЕБ

УТО. 01.	НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр	од 20.00 до 22.00
ПЕТ. 04.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.00 до 22.10
СУБ. 05.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.00 до 22.00
УТО. 08.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.00 до 21.30
СРЕ. 09.	СЕДМИ ДАН по тексту Горана Врачара, у организацији Представништва Републике Српске у Београду, гостује Културни центар „Источно Сарајево“	од 20.00 до 22.00
ЧЕТ. 10.	ВЕЧЕ БАЛЕТА И МОДЕ - 10 ГОДИНА аутор Дрина Пешић	од 20.00 до 21.00
ПЕТ. 11.	ЗЛИ ДУСИ Тања Мандић Ригонат, по роману Фјодора Михајловича	од 20.00 до 22.30
СУБ. 12.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.00 до 22.00
НЕД. 13.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја	од 20.00 до 22.45
ПЕТ. 18.	ОРЛАНДО по роману Вирџиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 20.00 до 22.00
СРЕ. 23.	ПЕЛИКАН / ПРЕМИЈЕРА драма Августа Стриндберга	од 20.00 до 22.00

ГОСТОВАЊА

07.02. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА, комедија Бранислава Нушића - Сарајево

08.02. СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА, балет у кореографији Игора Пастора - Сарајево

09.02. ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА, комедија Бранислава Нушића - Бања Лука

10.02. СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА, балет у кореографији Игора Пастора - Бања Лука

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

04.03. МАНОН ЛЕСКО, опера Ђакома Пучинија, у 19.30 часова

